

Umrl je duhovni svetnik župnik Simon Wutte

Danes nas je dosegla žalostna vest, da je za vedno zatisnil oči naš nekdanji župnik in odbornik KPD Drava Simon Wutte. 21. oktobra je pri šolskih sestrah v Pliberku praznoval svoj 88. rojstni dan. Simon Wutte je bil častni občan občine Suha. Naj v miru počiva!

Simon Wutte se je rodil leta 1932 v Mali vasi pri Globasnici, maturiral je leta 1953 na Plešivcu. Po študiju teologije v Celovcu je bil posvečen leta 1958. Od leta 1959 do leta 1960 je bil Wutte kaplan v Grabštanju, od leta 1960 do leta 1964 pa v Železni Kapli.

Od leta 1964 do svoje upokojitve leta 2015 je bil Simon Wutte župnik v Žvabeku, od leta 1975 do leta 1983 je bil še odgovoren za župnijo Gorenče. Od leta 1991 do leta 2005 je bil tudi zastopnik dekana dekanije Pliberk. Od leta 1992 do leta 2015 je bil še provizor župnije Suha. V pokoju je Simon Wutte od leta 2015 do aprila 2020 deloval kot hišni duhovnik v domu šolskih sester sv. Frančiška v Pliberku. Za svoje zasluge je bil jubilar leta 1998 imenovan za škofijskega duhovnega svetnika.

Pridiga škofa Jožeta Marketz ob pogrebu duhovnika Simona Wutteja:

Dragi sobratje, drage duhovne sestre, draga diakona, dragi sorodniki rajnega duhovnika Šimana, dragi verniki iz Globasnice, Žvabeka in Suhe in še od drugod!

Za pogrebno Bogoslužje se danes ponujata berili od včerajšnjega dneva; predvsem v evangeliju najdemo besede iz ust preroka Simeona, lahko bi tudi rekli Šimana, oba iste starosti in oba na pragu v večni dom, ki sta ga pričakovala od Boga. Prerokove besede je Šiman ponavljal vsak dan preden se je vlegel spat, ker so del duhovnikove in redovnikove večerne molitve in gotovo je iz njih črpal tolažbo in hkrati upanje, ki naj bi ga po veselih in žalostnih dogodkih preteklega dneva spremljale v miren počitek. Kot duhovniki in redovniki si nalagamo bremena mnogih ljudi, včasih vso težo sveta in ni vedno lahko najti nočni mir. Simeon pa je videl malega otroka in bil

prepričan, da je Bog z njim poslal na svet odrešenje. Ne, nismo mi rešitelji sveta, Bog je je poslal sina, da bi odrešil svet in Simeon ni čakal, kako bo to storil, že ob začetku Jezusovega življenja je verjel Božjemu navdihu in z vso močjo čutil, da bo Bog dokončal tisto, za kar se je tudi on vse življenje trudil. Tudi rajni Šiman je vedel, da on ne more rešiti vsega sveta, niti malega sveta svojih župnij ne, in je zaupal Božji vsemogočnosti, in če se včasih zdi še tako nevidna in nepredstavljava kakor jo je stari Simeon doživljal ob slabotnem malem otroku.

Tako imam Šimana v spominu, po navadi stal malo ob robu gneče ljudi, nikoli ne v središču, s cigareto v roki, miren in nasmejan. Bil je pastir sredi svoje črede, izžareval je varnost in prepričljivost, globoko vero in trdnost, ne pa ozkosrčnost in zagriženost. Za verske obrede pa je stopil pred čredo, zvest cerkvenemu izročilu je delil zakramente in obhajal bogoslužja, ne le sv. maše, temveč vse oblike ljudske duhovnosti tja do žegna vsako nedeljo popoldne, ki ga je do zadnjega delil tudi vernikom, ki niso več prihajali v cerkev. In tudi za čredo je včasih zaostal, se ustavil pri človeku, ki je potreboval pomoč in bil v takih položajih radodaren do nespameti.

Zvest pastir je bil vernikom v farah, ki so mu bile zaupane, 50 let je služil v Žvabeku, 22 let na Suhi, 8 let v Gorenčah in 4 let kot kaplan v Železni kapli. Nikoli ne bom pozabil, kako mi je ob neki vizitaciji v Žvabeku povedal stavek, ki mu je bil vodilo pastirske službe: Kakor sem faro prejel, tako jo bom oddal. Besede so se nanašale na uporabo slovenščine pri bogoslužjih, lahko pa jih postavimo tudi nad njegovo preprosto življenje, posvečeno službi Bogu in ljudem. Kar sem prejel od Boga, od staršev, od domače globaške fare, od učiteljev in sobratov in marsikoga drugega, sem razdajal tam, kamor sem bil postavljen.

In ker je bil ponižen, so ga tudi vsi radi imeli in mu vračali dobroto, farani, farni svetniki, kulturni društveniki, sorodniki, duhovniki, ki so ga obiskovali, predvsem dekan Hanzej Olip, šolske sestre in strežnice v domu za ostarele v Pliberku, ki so mu zvesto stregle do konca zemeljskega življenja. Rad bi se njim in mnogim drugim iz srca zahvalil za vse, kar so storili za rajnega Šimana.

Najmanj pet duhovnikov je podarila ta majhna fara Globasnica koroški Cerkvi, zelo lepo se mi zdi, da je gospodu Šimanu na farah, ki jih je najdlje upravljal sledil Miha Golavčnik iz Podjune, zadnji novomašnik iz globaške fare. Časi se spreminjajo in z njimi tudi izzivi za duhovniško službo, in vendar tudi danes v tem nepreglednem in spreminjajočem se svetu potrebujemo zaupanje v Boga, ki je naš Stvarnik in Odrešenik, potrebujemo ljudi, ki zvesto, mirno in prepričljivo služijo Bogu in ljudem in ne pričakujejo velikih uspehov, temveč dar večnega življenje zase in za druge. V tem nam je župnik Šiman Wutte bil zgled, prosimo ga, ki ga je Bog odpoklical iz naše srede in sprejel v večno domovino, da bi tam užival neskončno Božjo ljubezen, prosimo ga, da nam tako blizu Bogu izprosi duhovne poklice, ki jih v naših krajih za današnji čas tako nujno potrebujemo. Amen.

<http://www.kpddrava.at/?p=18360>, 11.01.2021

Fara Žvabek – farni predstojnik Miha Golavčnik – ob smrti gospoda Wutteja:

http://www.pfarre-schwabegg.at/index.php?option=com_content&view=article&id=567:was-priesterliches-leben-betrifft-und-kennzeichnet-duhovnisko-zivljenje&catid=8&Itemid=167